

МАЙК
ЛОСЪН

ФАМИЛИЯ

Превела от английски
НАДЕЖДА РОЗОВА

ОБСИДИАН

MIKE LAWSON
REDEMPTION

Copyright © 2022 by Mike Lawson
All rights reserved

Превод © *Надежда Розова*
Худ. оформление © *Стоян Атанасов, Kontur Creative*

ОБСИДИАН
София 2022

ISBN 978-954-769-542-9

1

Редемпшън, щата Илинойс. Население осем хиляди и все по-малко с всяка изминала година. Заспало и невзрачно градче без промишленост и без наука. Разположено беше сред ниви със соя и царевица и в радиус от осемдесет километра от него най-високите постройки освен силозите за зърно бяха няколко четириетажни сгради.

Джеймисън Мадокс беше роден и отраснал в Манхатън – град с ускорен пулс, с туптящо лекомислено сърце. Манхатън беше световен център на финансите, културата и изкуството, Мека за красивите, талантивите, умните и богатите. Манхатън беше единственото място, в което Джеймисън искаше да живее, а ето че се беше озовал в Редемпшън на интервю за работа, която със сигурност не желаше, във фирма, за която не беше чувал.

Съзнаваше колко е изпаднал, но никога не бе допускал, че ще се стигне дотук.

Неочакваното писмо, което беше получил, го осведомяваше, че заплатата е само сто и двайсет хиляди долара годишно и не подлежи на договаряне, но ако

проявява интерес, да отиде на интервю. Компанията щяла да му плати полета до Чикаго, автомобила под наем за двучасовия път до Редемпшън и една нощувка в мотел. На последната си работа Джеймисън печелеше близо един милион долара, защото към основната му заплата се предвиждаше бонус, който той винаги получаваше.

По някаква причина интервюто нямаше да се проведе в офиса на „Дрекслър“, компанията, а в малко заведение с репродукции на Норман Рокуел по стените и шест високи столчета с червена тапицерия пред бара. Той седна на маса близо до прозореца, откъдето се откриваше гледка към улицата: железарски магазин, аптека и бръснарница. Главната улица, естествено.

В два следобед в заведението имаше само още двама клиенти, седнали на бара. Единият беше облечен с бяла престилка – сигурно работеше в аптеката и беше дошъл за късен обяд. Другият носеше дънков гащеризон и жълто-зелена шапка с козирка на фирмата за селскостопанска техника „Джон Диър“. От задния му джоб висеше голяма синя кърпа.

След няколко минути се появи възрастен мъж с черен костюм и куфарче в ръка. Имаше гъста бяла коса, рунтави бели вежди, тънки устни, щръкнал нос и издадена брадичка. Лицето му беше строго, сурово и ъгловато като гранитните лица на президентите в планината Ръшмор. Едър и широкоплещест мъж с неумолимо изражение. Задържа се на входа само за секунда, после се приближи към масата на Джеймисън. Явно знаеше как изглежда той, което не будеше учудване. За жалост, беше достатъчно човек да изпише името му в Гугъл, за да попадне на негова снимка в оранжев затворнически гащеризон. Походката на възрастния човек издаваше, че го болят коленете, освен това беше

прегърбен. Ако гърбът му беше изправен, щеше да е висок най-малко метър и деветдесет. Вероятно като млад бе изглеждал впечатляващо.

Джеймисън се усмихна, протегна ръка и каза:

– Джеймисън Мадокс. Благодаря за поканата.

Възрастният мъж се ръкува с него, но без усмивка. Дланта му беше по-голяма от дланта на Джеймисън и той я стисна здраво въпреки подутите си, изкривени от артрит пръсти.

– Клод Дрексълър – представи се. – Радвам се, че решихте да дойдете, господин Мадокс.

Единствената сервитьорка в заведението – слаба блондинка на деветнайсет-двайсет години – забърза към масата.

– Какво да ви предложи, господин Дрексълър?

– Засега само кафе, Синди. По-късно може да хапна парче от ябълковия пай на майка ти.

Дрексълър огледа Джеймисън мълчаливо и преценяващо и понеже не каза нищо няколко секунди, младежът посочи жълтеникавия плик върху масата.

– Нося си биографията, защото не ми я поискахте преди интервюто.

Преди Дрексълър да отговори, Синди му поднесе кафе в бяла чаша. Той ѝ благодари, отпи и каза:

– Не ми трябва биографията ви, господин Мадокс. Мисля, че знам за вас всичко необходимо. Вие сте на дваайсет и осем години. Завършили сте Йейл с много добър успех – сигурно е щял да бъде отличен, ако бяхте отделяли повече време за учене и по-малко за забавления. Имате магистърска степен от Лондонското училище по икономика, след което сте започнали работа в „Голдман Сакс“, където сте останали допреди две години. Известно ми е също, че след съдебния процес срещу вас не сте успели да си намерите подходяща ра-

бота и че когато сте платили хонорара на адвокатата си и наложените ви от съда глоби, сте били почти разорен. В момента се опитвате да продадете апартамента си на Лексингтън Авеню за два милиона долара, но не получавате оферти, затова ще трябва да свалите цената поне с четвърт милион. Налага се да се освободите от жилището, защото след два-три месеца вече няма да можете да плащате ипотеката си.

Джеймисън затвори очи за миг. Беше се надявал, че една провинциална фирма, намираща се чак в Средния запад, няма да е наясно със случилото се в Манхатън. Явно в наивността си беше сбъркал.

– Значи знаете какво се случи в „Голдман“ – каза той, макар отговорът да бе очевиден.

– Разбира се, че знам. Вашите проблеми със закона са публично достояние, прегледали сме цялата достъпна информация. А що се отнася до личния ви живот: не сте женен и никога не сте били. Допреди десет месеца сте имали връзка с момиче на име Аманда Никсън. Сега Аманда е сгодена за вашия съквартирант от Йейл, когото сте смятали за най-добрия си приятел. Нямате братя и сестри. Баща ви е починал от цироза, когато сте били на десет, а с майка си поддържате доста дистанцирани отношения. Не съм сигурен, но допускам, че в някакъв момент през последните две години сте я молили за финансова помощ, но тя е отказала.

Личният му живот не беше публично достояние. Дрексълър явно бе тършувал сериозно в миналото му. Джеймисън не виждаше смисъл да лъже, нито дори да се опитва да представи като нормални отношенията си със своята майка, затова каза:

– Да, помолих я и тя отказа.

Преди две години той и трима старши служители от „Голдман Сакс“ бяха арестувани за дълъг списък

от престъпления, включително търговия с вътрешна информация, укриване на данъци, пране на пари и киберизмами. Към четиримата бяха отправени общо четиресет и седем обвинения. А правителството направи нещо, което често правеше при големи финансови престъпления: успя да изгради обвинението си, като накара един от четиримата – в конкретния случай Джеймисън Мадокс – да свидетелства срещу другите. Бе изминала малко повече от година между ареста му и окончателното приключване на делото.

В замяна на свидетелските си показания Джеймисън не влезе в затвора, но трябваше да се признае за виновен и му беше наложена глоба в размер на деветдесет процента от средствата му. Явно властите бяха осведомени точно колко пари има и нямаше да му позволят да се облагодетелства от престъпленията си, нито да задържи парите, които беше спечелил, преди да извърши въпросните престъпления. Причините да го устоят с честта да е единственият свидетел на обвинението бяха по-ниският му пост в сравнение с другите трима и фактът, че не се беше обогатил толкова безобразно, колкото тях. В резултат на това Джеймисън беше осъден престъпник, прогонен от Уолстрийт – нито една престижна инвестиционна банка или хеджфонд не биха го наели. Повечето негови приятели го бяха оставили, дългогодишната му приятелка – също, както беше отбелязал Дрекслър.

Подразнен от нетактичността, с която Клод Дрекслър извади личния му живот на показ, Джеймисън остави вежливостта.

– Защо ми предлагате работа, господин Дрекслър? – попита той направо.

– Защото сте интелигентен млад мъж и притежавате умения, които ще бъдат от полза за моята фирма. Освен

това съм сигурен, че макар да ви предлагам много пониска заплата от сумите, които сте свикнали да печелите, тя ще бъде приемлива за вас. В Редемпшън не е скъпо – няма да забогатеете, но ще живеете комфортно. Фактът, че в момента не сте обвързан, засилва вероятността да бъдете склонен да се преместите в Илинойс. Нямам какво да ви питам, господин Мадокс. Както ви казах, знам всичко необходимо. Не се съмнявам обаче, че вие имате въпроси към мен, така че ги задайте.

Джеймисън кимна.

– Първо, нямам представа с какво се занимава „Дрексълър“. Нямаме уебсайт, изобщо не ви открих онлайн. Не сте нито в Линкдин, нито във Фейсбук, не фигурирате във фирмения регистър на Илинойс. Затова не знам нищо за фирмата ви, господин Дрексълър. След като предлагате работа на човек като мен, допускам, че сте във финансовия сектор. Инвестиционна компания. Хеджфонд. Може би банково дело или рисков капитал. Само че не съм сигурен. Какъв е предметът на дейността ви?

– Не сме финансова институция – отговори Дрексълър. – Правим проучвания за избрани клиенти.

– Какви проучвания?

– Компания, подобна на нашата, за която със сигурност сте чували, е „Фюжън Джи Пи Ес“.

– Да не говорите за хората, свързани с Досието на Стийл?

– Да. Почти никой не беше чувал за „Фюжън“ преди Досието на Стийл и процедурата по импийчмънт и хората допускат, че става дума за фирма, която извършва проучвания за опозицията и вади компромати за различни политици. Само че и „Фюжън“, и „Дрексълър“ се занимават предимно с финансови и корпоративни въпроси, а не с политическа работа.

– С какви по-точно?

– Да кажем, че фирма А решава да се слее с фирма Б. Всеки, който не е кръгъл глупак, знае, че няма да добиеш представа за финансовото състояние на една фирма от нейния уебсайт, от междинния ѝ финансов отчет и дори от информацията, която е подала в Комисията по ценните книжа и борсите. Фирмите лъжат комисията. Затова фирма А наема фирма като „Дрексълър“ или „Фюжън“, за да установи каква е действителната стойност на фирма Б и какъв е размерът на нейните задължения. Тя може да има инвеститори, които перат пари през нея. Приходите ѝ може да идват от кухи компании, които са само пощенски кутии някъде на Каймановите острови. Изпълнителните директори, споменати в корпоративните документи, могат да бъдат секретарки, получили фиктивни титли и нареждания да подписват определени документи вместо тези, които действително управляват. А за такова проучване трябва хора, които познават сложните финансови инструменти и имат контакти на световния пазар. Сред служителите на „Фюжън“ има журналисти – всъщност фирмата е основана от двама репортери, които преди работели за „Уолстрийт Джърнъл“, – а те нерядко разчитат на поверителни източници на информация. Не черпят сведенията си от Уикипедия. Фирма „Дрексълър“ също не го прави, а наема хора като вас.

Джеймисън понечи да попита нещо, но Дрексълър продължи:

– Освен това работим за богати хора. Да кажем, жена смята да се разведе със съпруга си, чието състояние възлиза на няколко милиарда долара. Тя знае, че парите му са скрити в офшорни сметки, и ни моли да ги открием, за да не може съпругът ѝ да отрича какво притежава или да скрие парите другаде преди развода.

Правим и проучвания на политически противници, но най-често се занимаваме с финансови въпроси. Не наемаме частни детективи, за да научим дали даден кандидат изневерява на жена си, дали всъщност не е гей, а се преструва на хетеросексуален и други подобни неприятни подробности. Ние проверяваме дали един политик има връзки с бизнеси, които ще представляват конфликт на интереси, ако бъде избран. – Дрексълър замълча, за да отпие от кафето си. – Ще ви кажа и с какво не се занимаваме, господин Мадокс. Не се наемаме с нищо незаконно. Не проникваме хакерски в бази данни, не подкупваме държавни чиновници, за да се сдобием с нужните ни сведения. Просто вървим по следата от трохи. Преглеждаме само документи, които са достъпни публично, стига хората да знаят къде да търсят. Подаваме молби по Закона за достъп до информацията. Преглеждаме материали, които не са качени в интернет, а са затрупани из канцелариите на чиновниците. Разговаряме с информирани хора. За да вървим по следата обаче, ни трябва хора като вас, които са наясно какво да търсят и как да тълкуват документите, където истината нерядко е скрита под неразбираем правен жаргон. – Дрексълър се облегна на стола си и каза: – Накратко в това се изразява работата, господин Мадокс. Искам да ви наема да правите проучвания от името на нашите клиенти. Звучи ли ви добре?

Звучи адски противно!

– Да – отговори Джеймисън. – Ще бъде приятна промяна на ритъма, с който бях свикнал.

Джеймисън сякаш виждаше как душата му напуска тялото, как се издига като привидение над Редемпшън, докато той изговаряше тези думи.

– Радвам се да го чуя – каза Дрексълър. – Но има неща, които трябва да знаете. – Изпревари въпросите на

Джеймисън и продължи: – За мен няма нищо по-важно от това да пазим в тайна самоличността на клиентите ни и работата, която вършим за тях, затова правя всичко по силите си да държа фирма „Дрексълър“ извън ползрението на медиите. Отново ще прибегна до сравнението с „Фюжън“. След като медиите и политиките научиха, че клиентът на „Фюжън“ относно Досието на Стийл е Националният демократичен комитет, който работи за Хилари Клинтън, фирмата трябваше да похарчи милиони, за да се защити по повдигнатите съдебни дела, а служителите ѝ часове наред даваха клетвени показания пред адвокати и свидетелстваха пред комисии на Конгреса. Не искам да преживея онова, което се случи на „Фюжън“. За да осигуря на клиентите ни нужната анонимност, съм наложил правила, които може да ви се сторят неприемливи.

– Какви например? – попита Джеймисън.

– Ще поискаме от вас да подпишете споразумение за поверителност с тригодишно задължение за въздържане от конкурентна дейност.

Джеймисън сви рамене. Споразумението за поверителност беше стандартна практика. Тригодишното задължение за въздържане от конкурентна дейност не беше, но той беше склонен да се съгласи, тъй като едва ли конкурентите на Дрексълър – които и да бяха – щяха да поискат да наемат човек с присъда.

– Ако имате личен мобилен телефон, а съм сигурен, че имате – продължи Дрексълър, – ще трябва да се откажете от него и да ползвате телефон на фирмата. Естествено, цялата ви информация и контакти ще бъдат прехвърлени в новия апарат. Ако обаче научим, че сте си купили друг личен мобилен телефон, договорот ви ще бъде прекратен.

– Защо трябва да използвам служебен мобилен?

– За да може, ако решим, да проверяваме с кого разговаряте и кой ви се обажда.

– Шегувате се.

– Нищо подобно. Телефонът ви ще бъде на фирмата, затова данните ви ще бъдат достъпни за нас. Има и предимство – ние ще плащаме сметките.

– Разбирам – каза Джеймисън, защото нищо друго не му хрумваше.

– Няма да имате право да вършите фирмена работа или нещо, свързано с фирмени дейности, на своя компютър. Цялата си делова работа трябва да вършите на служебните компютри. Наясно сме, че в наше време е почти задължително човек да има лаптоп или айпад, затова изискваме да подпишете разрешение да извършваме проверка на личните ви електронни устройства от време на време.

– Проверка за какво?

– Проверката се прави по ключови думи, свързани с възложената ви работа. Няма да четем имейлите ви, нито да проследяваме историята на търсенията ви, освен ако проверката не покаже, че сте нарушили поверителността на клиентите ни. – И още преди Джеймисън да отговори, Дрексълър продължи: – Трябва да дадете съгласие и за периодични проверки с детектор на лъжата.

– Шегувате се! – повтори Джеймисън.

– Аз не се шегувам, господин Мадокс. Не и по отношение на фирмата си. Проверката с полиграф на служители с високо ниво на достъп до секретна информация е нещо обикновено за фирмите, които работят по договори с Министерството на отбраната – така се предотвратява шпионажът. По същата причина и ние подлагаме служителите си на такава проверка. Няма да ви бъдат задавани лични въпроси, няма да

ви питат с кого спите, нито дали гледате порно. Не ме интересува нито личният, нито интимният ви живот, стига да не вършите нищо незаконно. Общо взето, по време на теста с детектора на лъжата ще ви задават един въпрос: разкривали ли сте пред външен човек информация, свързана с фирма „Дрексълър“ или нейните клиенти?

Ако все още проявявате интерес към работата след нещата, които ви казах току-що, ще ви дам документи, които да прегледате днес. Наели сме ви стая в местен мотел за тази нощ, а утре може да донесете подписаните документи в кабинета ми, ако изберете да работите за мен. Или пък ми се обадете сутринта, в случай че сте решили да откажете предложението ми. Ако се съгласите, очаквам да започнете работа след три седмици – така ще имате време да намалите цената и да продадете апартамента си в Манхатън, – след което ще ви платим разумни разходи за преместването. Мой служител ще ви помогне да си намерите къща или апартамент с наем, който ще можете да си позволите с новата ви заплата. Е, какво ще кажете, господин Мадокс?

Още преди Джеймисън да отговори, Дрексълър завъртя голямата си глава и каза:

– Синди, вече съм готов за парче пай.